

Хата

Любов Геньба

Оглянуся, навколо порожнеча,
І світ ще є, але мене нема.
Тривожно замерза в калюжі вечір,
Під боки хати тулиться зима...
А цвіту з листя вітром намололо,
Отак воно незаймане лежить,
Стоїть на фото хата захолола,
На цілий світ однісінька стоїть...
Дивлюсь у память: в тата я, чи в маму?
А в нас ще кажуть: "Схожа на своїх..."
Взяла і дощ, і сніг, і серце зламане,
І пісню нашу, із моїх країв.
Вона і досі ще побіля річки,
В Маріччиному платтячку блука.
А ще там і Грушеве, І Заріччя, І Яблукове,
там, де яблука.
І гілочка бузкова, і тернова,
І стежечка, що мружачиш біжить.
І щастя на простому рушникові.